

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 408/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho o ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej spoločnosťou RIBÁR & PARTNERS s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Igor Ribár, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ps 1/2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ps 1/2017 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva náhradu trov konania v sume 375,24 € (slovom tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov), ktorú je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu spoločnosti RIBÁR & PARTNERS s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti [REDACTED] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou RIBÁR & PARTNERS s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Igor Ribár, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Ps 1/2017 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ústavný súd oboznamuje, že 13. januára 2017 podala na okresnom súde návrh na začatie konania o spôsobilosti na právne úkony podľa ustanovení § 231 písm. b) zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) a následne 6. februára 2017 aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorému nebolo vyhovené. Sťažovateľka uvádza, že vzhľadom na pasivitu okresného súdu uplatnila ochranu svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov prostredníctvom sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej

predsedníčke okresného súdu a do konania v záujme ochrany jej práv vstúpil aj prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“).

3. Poukazujúc na priebeh jednotlivých procesných úkonov v označenej veci a zdôrazňujúc jej statusovú povahu, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že je namietané konanie poznačené zbytočnými priet'ahmi. Uvádza, že v minulosti sa v záujme ochrany svojich namietaných práv obrátila aj na ústavný súd, ktorý síce skonštatoval existenciu priet'ahov v namietanom konaní, avšak ich nepovažoval za natoľko intenzívne, aby ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy zakladajúce porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka dodáva, že okresný súd síce vydal v namietanom konaní 30. januára 2020 rozsudok, avšak konanie nie je právoplatne skončené vzhľadom na odvolanie uplatnené manželom sťažovateľky.

4. Na základe skutočností uvedených v ústavnej sťažnosti s odvolaním sa na ustálenú judikatúru ústavného súdu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jej ústavnej sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, prikázal okresnému súdu konať vo veci sťažovateľky bez zbytočných priet'ahov a priznal jej tiež finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

5. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 408/2020-13 z 24. septembra 2020 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie.

II.

Vyjadrenie okresného súdu

6. Na základe výzvy ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľky podaním doručeným ústavnému súdu 26. októbra 2020 vyjadril predseda okresného súdu, ktorý okrem prehľadu procesných úkonov namietaného konania predostrel aj námietku

neprimeranosti sťažovateľkou požadovanej výšky primeraného finančného zadost'učinenia a podotkol, že stav právnej neistoty vo veci sťažovateľky bol podľa jeho názoru odstránený prijatím meritórneho rozhodnutia, a teda sa sťažovateľka so svojou ústavnou sťažnosťou obrátila na ústavný súd v čase, keď už táto nebola objektívne spôsobilá splniť svoj účel. Vo vyjadrení prezentoval okresný súd súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej.

7. Právny zástupca sťažovateľky možnosť reagovať na vyjadrenie okresného súdu nevyužil, čím nepriamo vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde (berúc do úvahy aj predchádzajúce stanoviská účastníkov konania podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2020) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania,

keďže na základe obsahu podaní a vyžiadaných spisov dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

12. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

13. Otázkou existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľky preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitnosť a tiež jej významnosť z pohľadu sťažovateľky (1), ďalej správanie sťažovateľky v priebehu konania (2) a napokon aj postup konajúceho súdu (3).

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

IV.1 K obsahu súdneho spisu okresného súdu v napadnutom konaní

14. Ústavný súd preskúmal obsah na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu, obsah ústavnej sťažnosti, ako aj vyjadrenie odporcu a dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam o priebehu namietaného konania:

Okresnému súdu bol 16. januára 2017 predložený návrh na začatie konania o spôsobilosti na právne úkony v zmysle § 231 písm. b) CMP týkajúci sa manželka sťažovateľky, kde návrh na obmedzenie jeho spôsobilosti na právne úkony podala sťažovateľka.

Okresný súd adresoval 18. januára 2017 sťažovateľke výzvu – oznámiť osobu vhodnú pre vykonávanie funkcie procesného opatrovníka. Sťažovateľka na výzvu reflektovala podaním doručeným okresnému súdu 9. februára 2017, v ktorom formulovala aj návrh na vydanie neodkladného opatrenia. Okresný súd uznesením z 13. marca 2017

návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a uznesením z 12. júna 2017 rozhodol o ustanovení procesného opatrovníka. V rovnaký deň adresoval sťažovateľke výzvu, na ktorú reagovala 19. júla 2017.

Okresný súd vykonal 13. februára 2018 pojednávanie, na ktorom sa vyjadrila sťažovateľka, procesný opatrovník a manžel sťažovateľky, pričom pojednávanie bolo odročené na účel vykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychiatrie, a to na 29. máj 2018.

Okresný súd uznesením z 23. februára 2018 rozhodol o nariadení znaleckého dokazovania a 12. marca 2018 mu bol predložený vypracovaný znalecký posudok, ktorý okresný súd následne doručoval účastníkom konania. Okresný súd 29. mája 2018 vykonal vo veci pojednávanie, na ktorom sa vyjadril znalec a vyjadrila sa aj pribratá osoba – dcéra sťažovateľky, ktorá prezentovala svoj nesúhlas s návrhom sťažovateľky a požiadavku doplniť dokazovanie kontrolným znaleckým posudkom. Pojednávanie bolo odročené na 11. september 2018.

Okresnému súdu bol 13. augusta 2018 predložený návrh pribratej osoby – dcéry sťažovateľky a 5. septembra 2018 oznámenie právneho zástupcu o prevzatí zastupovania osoby, ktorej spôsobilosť má byť obmedzená (manžel sťažovateľky). Právny zástupca požiadaval o odročenie určeného termínu pojednávania, pričom predmetnej žiadosti okresný súd vyhovel a pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Právny zástupca manžela sťažovateľky predložil okresnému súdu 4. októbra 2018 svoje vyjadrenie. K uvedenému vyjadreniu predložil vyjadrenie 10. januára 2019 právny zástupca sťažovateľky a 14. januára 2019 okresná prokuratúra.

Okresný súd vykonal 22. januára 2019 pojednávanie, na ktorom sa vyjadril procesný opatrovník, manžel sťažovateľky, jeho dôverník, a pojednávanie bolo odročené na 5. marec 2019 na účel vypočutia ďalších osôb.

Okresný súd vykonal 5. marca 2019 pojednávanie, na ktorom sa vykonal výsluch dcéry sťažovateľky. Pojednávanie bolo odročené na 16. júl 2019 na účel výsluchu znalca.

Okresnému súdu bol 30. mája 2019 predložený návrh právneho zástupcu manžela sťažovateľky so špecifikáciou konkrétnych znalcov k vyhotoveniu revízneho znaleckého posudku.

Okresný súd vykonal 30. mája 2019 pojednávanie, na ktorom bol vypočutý znalec a po jeho výsluchu bolo pojednávanie odročené na 26. september 2019 na účel nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania.

Okresnému súdu predložili účastníci na základe jeho výzvy v priebehu júna 2019 zoznam otázok pre znalca a uznesením z 19. júla 2019 rozhodol okresný súd o nariadení znaleckého dokazovania znalcami z odvetvia psychiatrie a psychológie. Okresný súd predložil ustanovenému znalcovi spisový materiál 20. augusta 2019 a 17. októbra 2019 mu bol doručený vypracovaný znalecký posudok.

Okresný súd vykonal 30. januára 2020 pojednávanie, na ktorom boli vypočuté znalkyne, dokazovanie bolo vyhlásené za skončené a bol vyhlásený rozsudok, ktorým bola v špecifikovanom rozsahu obmedzená spôsobilosť manžela sťažovateľky na právne úkony. Zákonnému sudcovi okresného súdu bolo zároveň povolené predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku do 10. marca 2020.

Rozsudok okresného súdu z 30. januára 2020 bol napadnutý odvolaním manžela sťažovateľky 15. mája 2020. V máji 2020 okresný súd doručoval odvolanie proti rozsudku účastníkom konania. Následne doručoval účastníkom vyjadrenia k odvolaniu s možnosťou sa k nim vyjadriť, pričom tieto vyjadrenia boli okresnému súdu doručené v auguste 2020.

Okresný súd uznesením zo 16. septembra 2020 rozhodol o nepriznaní náhrady trov konania štátu a účastníkom konania a následne 26. októbra 2020 predložil spisový materiál ústavnému súdu.

IV.2 Vyhodnotenie postupu okresného súdu

15. Predmetom konania v posudzovanej veci je rozhodovanie o spôsobilosti na právne úkony, ktoré je regulované právnou úpravou obsiahnutou v ustanoveniach § 231 a nasledujúcich CMP. Ústavný súd je toho názoru, že vec sťažovateľky síce nemožno hodnotiť po právnej stránke ako vec zložitú, avšak po skutkovej stránke vykazuje táto vec určitý stupeň skutkovej zložitosti, daný potrebou vykonania znaleckého dokazovania, vypočutia manžela sťažovateľky, o spôsobilosť ktorého ide, ako aj iných dôkazov, potrebných ku komplexnému posúdeniu uvedenej veľmi citlivej statusovej veci (mnohvrstevné sociálne a právne, majetkové, rodinné interakcie a pod.).

Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), aplikujúc kritérium významnosti vecí z pohľadu sťažovateľa, poukazuje na privilegované konania, u ktorých požaduje od vnútroštátnych súdov a iných orgánov verejnej moci osobitnú starostlivosť, čo sa týka plynulosti postupu. Medzi takéto konania radí judikatúra ESLP, a tiež ústavný súd i konania vo veciach osobného stavu. Ústavný súd tak pri posudzovaní namietaného konania zohľadnil potrebu osobitnej starostlivosti konajúceho súdu o zachovanie plynulosti konania.

16. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú okolnosť, ktorá by signalizovala nedostatočnú súčinnosť zo strany sťažovateľky ako účastníčky konania.

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že už v prvotnom období konania zaznamenal pasivitu okresného súdu menšieho rozsahu (nečinnosť v rozsahu približne troch mesiacov), keď okresný súd rozhodol o ustanovení procesného opatrovníka pre dotknutú osobu s neprimeraným časovým odstupom (sťažovateľka reagovala na výzvu okresného súdu oznámiť osobu vhodnú pre vykonávanie funkcie procesného opatrovníka 9. februára 2017, pričom okresný súd pristúpil k jeho ustanoveniu až 12. júna 2017).

Ďalej ústavný súd poukazuje na obdobie konania od 19. júla 2017, keď sťažovateľka reagovala na výzvu okresného súdu, do 13. februára 2018, keď vykonal okresný súd pojednávanie, v ktorom období bol okresný súd nečinný po dobu asi piatich mesiacov bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol

(napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07). V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na druhú etapu konania, v ktorej okresný súd reflektoval na žiadosť pribratej osoby o vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania. Ústavný súd je totiž toho názoru, že okresný súd pristúpil k riešeniu predmetnej záležitosti nepružne, resp. s neprimeraným časovým odstupom od momentu, keď bola uvedená požiadavka prvýkrát nastolená (29. mája 2018 na pojednávaní pribratá osoba – dcéra sťažovateľky prezentovala svoj nesúhlas s návrhom sťažovateľky a požiadavku doplniť dokazovanie kontrolným znaleckým posudkom, pričom okresný súd o pribratí znalcov pre uvedené účely rozhodol až 19. júla 2019, teda odstupom až jedného roka).

18. Ústavný súd tak dospel k záveru, že postupom okresného súdu v namietanom konaní (zistenou nečinnosťou a tiež jeho neefektívnym postupom) došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

19. Z petitu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka žiadala ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom. Ústavný súd si už pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

20. Ústavný súd tak uzatvára, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

21. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Vychádzajúc zo skutočnosti, že v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky bolo namietané konanie pred okresným súdom vydaním prvostupňového rozsudku z 30. januára 2020 (pozri bod 13 odôvodnenia tohto nálezu), ústavný súd neformuloval pre okresný súd príkaz konať vo veci sťažovateľky bez zbytočných prietáhov. Tu ústavný súd pripomína, že aj v prípade potenciálneho vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie na základe výsledku odvolacieho konania pre okresný súd povinnosť konať bez prietáhov vyplýva priamo z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, garantujúcich sťažovateľke rýchly a plynulý priebeh konania, a to aj bez toho, aby bola sťažovateľka nútená uplatňovať tieto svoje práva sťažnosťami a urgenciami.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka osobnou frustráciou prameniaca z neprimeranej dĺžky namietaného konania, ktoré presiahlo dobu troch rokov. Sťažovateľka za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považovala sumu 3 000 €. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu a chápe ho ako kompenzačný prostriedok nemajetkovej ujmy. Vyslovenie porušenia garantovaných práv sťažovateľky predstavuje podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach veci dostatočné zavŕšenie poskytnutej ústavnoprávnej ochrany, preto jej požadované primerané finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 3 výrokovej časti nálezu).

VI. Trovy konania

23. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom, a priznal jej náhradu v sume 375,24 € (bod 2 výroku tohto nálezu). Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva z odmeny za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri tarifnej odmene za úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 v sume 177 € (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a režijnom paušále ku každému z nich po 10,62 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku).

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu